

Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός για το Ευαγγέλιο της Κυριακής του Τυφλού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Πλαγιά Βονίτσης χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας την Κυριακή του Τυφλού, 9 Ιουνίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Ο Σεβασμιώτατος κηρύσσοντας τον θείο λόγο και ερμηνεύοντας την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής ανέφερε τα εξής:

«Σήμερα είναι η Κυριακή του Τυφλού. Εγώ όμως θα σας πρότεινα να την χαρακτηρίζαμε ως Κυριακή των τυφλών. Και αυτό διότι, αν και βασικός πρωταγωνιστής της σημερινής περικοπής παρουσιάζεται ένας τυφλός εκ γενετής, οι τυφλοί που εμφανίζονται είναι περισσότεροι από έναν. Και μάλιστα, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε πως η πρόθεση του Ευαγγελιστού Ιωάννου είναι ακριβώς να στρέψει την προσοχή μας προς αυτούς και να μας προβληματίσει με την

συμπεριφορά τους. Αλήθεια, όμως, ποιοί είναι αυτοί;

Καταρχάς, η περικοπή ξεκινά με την εξιστόρηση του θαύματος της ιάσεως ενός εκ γενετής τυφλού και μάλιστα κατά την ημέρα του Σαββάτου. Ο Χριστός βλέπει τον τυφλό και δεν χάνει την ευκαιρία να παρομοιάσει στους Μαθητές Του το σκοτάδι μέσα στο οποίο ζει με το «σκοτάδι» που θα επικρατήσει στον κόσμο. Αμέσως όμως, παρηγορεί τους ακροατές του, διαβεβαιώνοντάς τους πως αυτός ο ίδιος είναι το υπερκόσμιο φως που τίποτε δεν μπορεί να το νικήσει.

Η στιγμή της ιάσεως έχει φτάσει. Χωρίς καν να του το ζητήσει ο τυφλός, ο Κύριός μας αγγίζει τα μάτια του και τον στέλνει να τα πλύνει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Και τότε, για πρώτη φορά, ο τυφλός ατενίζει έκθαμβος τον κόσμο και τους ανθρώπους.

Αυτή η εξιστόρηση, όσο κι αν μας φαίνεται περίεργο, καταλαμβάνει μόλις το ένα έκτο (1/6) της περικοπής. Ο Χριστός αποσύρεται. Πρωταγωνιστής τώρα γίνεται ο πρώην τυφλός, αλλά και οι Φαρισαίοι, οι οποίοι, δήθεν αγανακτισμένοι για την παραβίαση της αργίας του Σαββάτου, αλλά και ανήμποροι να εξηγήσουν, πως ένας άνθρωπος που παραβιάζει τον Μωσαϊκό Νόμο μπορεί να πραγματοποιήσει θαύματα, προσπαθούν με ζήλο, σχεδόν παράλογο, να διαψεύσουν το πασιφανές και αδιαμφισβήτητο θαυματουργικό γεγονός.

Ρωτούν τον τυφλό ξανά και ξανά για το τι συνέβη και πάντα παίρνουν την ίδια απάντηση: «Ο Ιησούς μου έδωσε το φως μου!»

Καλούν τους γονείς του, αλλά και εκείνοι τους διαβεβαιώνουν πως το παιδί τους, όντως γεννήθηκε τυφλό. Παρόλα αυτά, οι Φαρισαίοι δεν αλλάζουν γνώμη. Αν και οι μαρτυρίες είναι ομόφωνες για το θαύμα, αν και οι γονείς του επιβεβαιώνουν πως ήταν τυφλός από την πρώτη στιγμή που γεννήθηκε, τα μάτια της ψυχής τους παραμένουν ερμητικά κλειστά. Ο τυφλός στερήθηκε για χρόνια το φως του χωρίς την δική του θέληση. Αυτός είναι τυφλός εκ γενετής. Η «τυφλότητα» όμως των Φαρισαίων αποτελεί καρπό της δικής τους θελήσεως. Αυτοί είναι τυφλοί εκ προαιρέσεως. Ο τυφλός, μέσα στο σκοτάδι του, προσπαθούσε να προσεγγίσει την αλήθεια. Οι Φαρισαίοι, αν και είχαν το φυσικό τους φως, επιλέγουν να απομακρυνθούν από αυτό και να καταλήξουν οικειοθελώς «τυφλοί».

Θα σας πρότεινα, αδελφοί μου, να μετατρέψουμε τους σκληρόκαρδους Φαρισαίους σε δασκάλους μας. Όχι βέβαια για να μας διδάξουν τα θαυμάσια του Θεού, αλλά για να μας προειδοποιήσουν, με την στάση τους, σε ποιά ύψη παραλογισμού μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος, εάν έχει αποφασίσει να μείνει αμετακίνητος στην πλάνη του. Ακούμε συχνά ανθρώπους γύρω μας να δηλώνουν πρόθυμοι να πιστέψουν, αρκεί να δουν ένα θαύμα. Σήμερα, όμως, οι Φαρισαίοι μας διαβεβαιώνουν έμπρακτα πως, για την επίμονη απιστία, τα θαύματα δεν είναι αρκετά. Θεμέλιο της αληθινής πίστεως είναι η απόφασή μας να στραφούμε προς τον Χριστό και να τον αποδεχτούμε ως τον Κύριο της ζωής, της αλήθειας και της αγάπης. Όχι τόσο τα θαύματα, αλλά μία μεγάλη απόφαση, ένα μεγάλο «θέλω», ανοίγει τον δρόμο προς τόν Χριστό. Αυτός είναι το αληθινό φως που γεμίζει την καρδιά μας και μας κάνει ικανούς να αναγνωρίζουμε τα άπειρα θαύματα που συμβαίνουν κάθε στιγμή μέσα μας και γύρω μας.

Όσοι ζουν μέσα σε αυτό το υπερκόσμιο φως, είναι διαρκώς ευγνώμονες για το δώρο της ζωής, της αγάπης, της υγείας, της χαράς και ιδιαίτερα για την αίσθηση της διαρκούς παρουσίας και προστασίας του Χριστού. Οι άνθρωποι αυτοί παραμένουν ευγνώμονες, ακόμη και όταν γνωρίσουν την δυσκολία και τον πόνο, καθώς, μέσω της πίστεως, γνωρίζουν πως ο Θεός δεν θα τους εγκαταλείψει ποτέ. Αντίθετα, χωρίς αυτήν την ολόψυχη πίστη, ο νους του ανθρώπου συναντά παντού γύρω του το παράλογο και η ψυχή του, αποκομμένη από το φως, πλημμυρίζει κάθε στιγμή από την ταραχή, την απόγνωση και τον φόβο του θανάτου. Όσα θαύματα και αν συμβούν ενώπιον ενός τέτοιου ανθρώπου, αυτός προτιμά να υιοθετήσει την πιο παράλογη θεωρία και την πιο εξωπραγματική εξήγηση, αρκεί να μην επιτρέψει στην θαυματουργία του Θεού να κλονίσει την πλάνη και το σκοτάδι, τα οποία είναι εγκατεστημένα στον νου και στην καρδιά του. Ο παραλογισμός, όμως, δεν σταματάει εδώ. Ο τυφλός άνθρωπος, όχι ο εκ γενετής, αλλά ο εκ προαιρέσεως, καταλαμβάνεται από μανία να αντιστρέψει την αλήθεια και να την ονομάσει «πλάνη», να αντιστρέψει το φως και να το ονομάσει «σκοτάδι». Αυτό προσπαθούν τόσο επίμονα οι Φαρισαίοι του σημερινού Ευαγγελίου, αυτό προσπαθούν και οι σύγχρονοι τυφλοί, οι χλευαστές της πίστεως των ανθρώπων, οι αληθινοί σκοταδιστές της εποχής μας.

Όταν ο άνθρωπος αποφασίσει να αποξενωθεί από τον Θεό, όσα θαυμαστά και αν αντιληφθούν οι αισθήσεις του, ο νους του θα παραμείνει σκοτισμένος και όλες του οι δυνάμεις θα επιστρατευτούν ώστε, σε ολόκληρη την κοινωνία, κάθε φωνή πίστεως να σιγήσει. Δεν είναι τυχαίο πως, στην εποχή μας, η πίστη βάλλεται, και μάλιστα με παράλογη ένταση και μένος. Είναι βέβαιο πως, εξαιτίας της αμφισβητήσεως κάθε πνευματικής διαστάσεως της ζωής που εκπέμπει ο σύγχρονος τρόπος ζωής, αλλά και της διάχυτης αλαζονείας που γεννά η απίστευτη τεχνολογική πρόοδος, θα νιώσουμε συχνά ξένοι και αποσυνάγωγοι της σύγχρονης κοινωνίας. Έτσι ένοιωσε και ο τυφλός όταν συνέχισε, παρά τις πιέσεις, να υπερασπίζεται την πίστη του. Όπως αναφέρεται στον στίχο 33, αφού οι Φαρισαίοι είδαν και αποείδαν, «εξέβαλον αυτόν έξω».

Όταν βιώσουμε αυτή την μοναξιά και αισθανθούμε πως ο κόσμος δεν έχει θέση για μας, εξαιτίας της σταθερότητας στην πίστη, ας είμαστε βέβαιοι πως ο Χριστός θα σπεύσει να μας ενισχύσει. Όπως και στον τυφλό, έτσι και σ' εμάς, θα εμφανιστεί μυστικά, θα μας κοιτάξει στα μάτια και θα μας ρωτήσει: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;»

Εκείνος, δεν δίστασε ούτε στιγμή να απαντήσει με ευγνωμοσύνη: «Πιστεύω, Κύριε».

Η ίδια απάντηση, ας γίνει για όλους μας τρόπος ζωής και ας είμαστε βέβαιοι πως το φως του Χριστού θα μας αποκαλύψει την αληθινή ζωή, την πλημμυρισμένη από άπειρα θαύματα.»

Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

